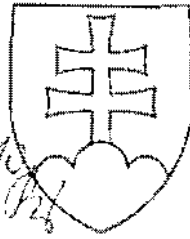

6S/16346/2010 - 25
7010228447

Toto rozhodnutie nadobudie právoplatnosť dňa 22.9.2010 a stalo sa vykonateľným dňom 10.12.2010

Krajský súd v Košiciach,
dňa 1. 3. 2013

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Končeka a členov senátu JUDr. Evy Baranovej a JUDr. Pavla Naďa, v právnej veci navrhovateľov v 1. rade AGROBARA, s.r.o., Bara č. 69, v 2. rade DREVOBAL, a.s., Hlavná 300, Streda nad Bodrogom, v 3. rade HALLMARK - CE, s.r.o., Ladmovce 4, v 4. rade CARTOON, s.r.o., Ladmovce 4, v 5. rade L-VIASAT-H, s.r.o., Ladmovce 4, všetci zastúpení advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom, Gelnická č.33, Košice, proti odporcovi Daňový úrad Kráľovský Chlmec, Mierová č.2, Kráľovský Chlmec, v konaní o návrhoch navrhovateľov na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

S p á j a veci začaté a vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 6S/16346/2010, 6S/16376/2010, 6S/16455/2010, 6S/16468/2010, 6S/16482/2010, 6S/16491/2010, 6S/16508/2010 a 6S/19648/2010 na spoločné konanie, ktoré sa bude viesť pod sp.zn. 6S/16346/2010.

Z a k a z u j e odporcovi Daňovému úradu Kráľovský Chlmec pokračovať vo výkone daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku navrhovateľov na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia október 2009, november 2009, december 2009 a január 2010 na základe poverenia na výkone kontroly č.738/320/5821/2010/Var zo dňa 22.3.2010, č.738/320/2213/2010/Var zo dňa 5.2.2010, č.738/320/21433/2009/Mot zo dňa 3.12.2009, č.738/320/21661/09/Nov zo dňa 7.12.2009, č.738/320/3606/2010/Hví zo dňa 23.2.2010, č.738/320/21525/09/Her zo dňa 4.12.2009, č.738/320/21437/2009/Hro zo dňa 3.12.2009 a č.738/320/3179/2010/KOV zo dňa 17.2.2010 po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

Navrhovateľom p r i z n á v a právo na náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia navrhovateľov v sume 968,24 eur, ktoré je odporca p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľom do rúk advokáta JUDr. Eugena Kostovčika, Gelnická 33, Košice do 8 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Včas podanými návrhmi zo dňa 17.6.2010 osobne podanými na Krajskom súde v Košiciach dňa 22.6.2010 navrhovatelia prostredníctvom právneho zástupcu sa domáhali ochrany pred nezákonným zásahom odporcu v zmysle § 250v O.s.p. Uviedli, že na základe upovedomenia Daňového úradu Kráľovský Chlmec o výkone kontroly č. č.738/320/5821/2010/Var zo dňa 22.3.2010, č.738/320/2213/2010/Var zo dňa 5.2.2010, č.738/320/21433/2009/Mot zo dňa 3.12.2009, č.738/320/21661/09/Nov zo dňa 7.12.2009, č.738/320/3606/2010/Hvi zo dňa 23.2.2010, č.738/320/21525/09/Her zo dňa 4.12.2009, č.738/320/21437/2009/Hro zo dňa 3.12.2009 a č.738/320/3179/2010/KOV zo dňa 17.2.2010 vykonávajú uňho kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október, november a december 2009 a január 2010 Ing. Vargová, Ing. Motlíková, Ing. Babčanová, Ing. Novák, Ing. Hvizdošová, Ing. Hermanová, Ing. Bláhová, Ing. Hronec, Ing. Balážová a Ing. Kováčová, pričom títo zamestnanci nie sú organizačne začlenení ako zamestnanci Daňového úradu Kráľovský Chlmec. Ďalej tvrdili, že podľa ustanovenia § 15 ods.8 zákona č. 511/1992 Zb. podali žalobcovia proti postupu zamestnancov správcu dane námietky, v ktorých okrem iného poukazovali na ustanovenie § 3 ods.1 citovaného zákona, v ktorom sa upravuje miestna príslušnosť správcu dane a namietali, že súčasťou zákonom ustanoveného postupu je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods.1 citovaného zákona. Miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je daná aj totožnosťou jeho zamestnancov. Zamestnanci miestne príslušného správcu dane neboli z daňového konania vylúčení, preto nie je dôvod, aby predmetnú kontrolu vykonávali zamestnanci správcu dane, ktorí nie sú organizačne začlenení u miestne príslušného správcu dane. Postupom pri výkone daňovej kontroly dochádza k porušeniu ustanovenia § 3 a § 24 zákona č.511/1992 Zb., a preto ho treba považovať za protizákonný. Navrhovatelia poukázali na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 118/08-61 z 10.12.2009 a žiadali bezodkladné ukončenie protiprávneho konania. Navrhovatelia ďalej uviedli, že odporca rozhodnutiami zo dňa 25.5.2010 č.738/100/11164/2010/Šot, č.738/100/11160/2010/Šot, č.738/100/11092/2010/Šot a č.738/100/11097/2010/Šot a zo dňa 24.5.2010 č.738/100/10872/2010/Šot, č.738/100/10882/2010/Šot, č.738/100/10869/2010/Šot a č.738/100/10865/2010/Šot podľa ustanovenia § 15 ods.8 zákona č.511/1992 Zb. námietkam nevyhovel. Podľa odporcu skutočnosť, že zamestnanec vykonávajúci daňovú kontrolu nie je organizačne začlenený pod daňový úrad miestne príslušný pre výkon daňovej kontroly neznamená, že zamestnanec postupuje pri výkone daňovej kontroly v rozpore so zákonom. Kontrolu vykonáva miestne príslušný daňový úrad, čím nie je porušené ustanovenie § 3 ods.1 citovaného zákona o miestnej príslušnosti. Postup zamestnanca pri výkone daňovej kontroly nemožno považovať za proti zákonný len z toho dôvodu, že nie je organizačne začlenený u miestne príslušného

správca dane. Preto námietku navrhovateľov o tom, že postup zamestnancov správca dane pri výkone daňovej kontroly je potrebné považovať za protizákonný, je ueopodstatnená.

Navrhovatelia tvrdili, že výkon kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október až december 2009 a január 2010 realizovaný na základe už uvedeného upovedomenia je nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Preto navrhovatelia podľa ustanovenia § 244 ods.5 a § 250b O.s.p. žiadajú súd o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Navrhovatelia s poukázaním na článok 2 ods.2 Ústavy SR a zásadu zákonnosti zakotvenú v ustanovení § 2 ods.1 zákona č. 511/1992 Zb. uviedli, že správca dane môže vykonávať len také úkony, ktoré mu zákon č. 511/1992 Zb. umožňuje a musí ich vykonať spôsobom, ktorý tento zákon ustanovuje. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 511/1992 Zb. miestna príslušnosť správca dane sa riadi u právnickej osoby je sídlom, ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak. Podľa už uvedeného nálezu Ústavného súdu SR súčasťou zákonom ustanoveného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne SR podľa článku 46 ods.1 Ústavy SR je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods.1 zákona o správe daní. Miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správca dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov. Zamestnanci miestne príslušného správca dane neboli z daňového konania podľa ustanovenia § 24 zákona č. 511/1992 Zb. vylúčení, preto nebol dôvod, aby predmetnú kontrolu nemohli vykonávať. Pri začatí a počas daňovej kontroly došlo k obídenu ustanovení § 3 a § 24 zákona č. 511/1992 Zb. týkajúcich sa miestnej príslušnosti správca dane a vylúčenia zamestnancov správca dane z daňového konania. Navrhovatelia tvrdili, že v daňovej kontrole ide o nezákonný zásah orgánu verejnej správy a navrhovatelia boli týmto nezákonným zásahom ukraťený na svojich právach a právom chránených záujmoch uvedených v ustanovení článku 46 ods.1 Ústavy SR a § 3 zákona č. 511/1992 Zb. Navrhovatelia poukázali na záväznosť výkladu právneho predpisu Ústavným súdom SR. Uviedli, že ak Ústavný súd SR v niektorom zo svojich rozhodnutí sformuluje ústavne konformný výklad právneho predpisu, je nutné tento výklad rešpektovať aj v ďalších obdobných prípadoch, napriek tomu, že ide o procesne samostatné konania. Rozhodnutia Ústavného súdu SR predstavujú interpretačné pravidlo a sú záväzné nielen pre súdy, ale aj pre orgány štátnej správy, medzi ktoré patria aj daňové orgány. Vyplýva to z článku 2 ods.2 Ústavy SR. Navrhovatelia ďalej podperne namietali, že pri rozhodovaní o námietke podľa ustanovenia § 15 ods.8 zákona č. 511/1992 Zb. došlo k ďalšej deformácii, pretože námietku mohol vybavovať zamestnanec správca dane, ktorý bol najbližšie nadriadený tomu zamestnancovi, voči ktorému námietka smerovala. Splnenie procesnej podmienky vyčerpania prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, navrhovatelia preukazovali uplatnením námietky proti postupu zamestnanca správca dane v zmysle § 15 ods.8 zákona č. 511/1992 Zb. Dodržanie 30-dňovej lehoty v zmysle § 250v ods.3 O.s.p. dokazovali tým, že počítanie tejto lehoty sa má vykladať v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v rozsudku č. 3Sžz/1/2009 z 18.6.2009. Vzhľadom na uvedené sa preto navrhovatelia domáhali toho, aby krajský súd zakázal odporcovi pokračovať vo výkone daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie odpočtu za zdaňovacie obdobia október až december 2009 a január 2010. Všetky návrhy navrhovatelia odôvodnili skutkovo čo do ich obsahu zhodne tak, ako je to vyššie uvedené.

Odporca v písomných vyjadreniach zo dňa 13.7.2010 doručených súdu dňa 14.7.2010 navrhol návrhy zamietnuť. Uviedol, že podstatou nezákonného zásahu nie je samotná neoprávnenosť vykonávania daňovej kontroly, ale skutočnosť, že daňová kontrola je vykonávaná zamestnancami miestne nepríslušného správcu dane. Odporca zastáva názor, že nedošlo k splneniu podmienky pre podanie návrhu na ochranu proti neoprávnenému zásahu z dôvodu, že o tejto skutočnosti bolo vydané rozhodnutie. Proti rozhodnutiu správcu dane o nevyhovení námietke daňového subjektu proti postupu zamestnancov správcu dane odvolanie nie je prípustné, ale takéto rozhodnutie je možné preskúmať mimo odvolacieho konania podľa § 53 zákona o správe daní, resp. je možné proti nemu podať žalobu podľa § 247 a nasl. O.s.p. Podľa odporcu preto nie je splnená podmienka pre podanie žaloby na ochranu proti neoprávnenému zásahu, a to vyčerpanie opravných prostriedkov. Odporca poukázal na ustanovenie § 1a písm.b/, j/ zákona č. 511/1992 Zb. a § 3 ods.1 zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch, v zmysle ktorých sa správcom dane rozumie okrem iného aj daňový úrad, zamestnancom správcu dane je zamestnanec, ktorého zamestnávateľom je aj daňové riaditeľstvo, pričom zamestnávateľom zamestnanca v daňových orgánoch je Daňové riaditeľstvo SR. Ďalej poukázal na metodický pokyn Daňového riaditeľstva SR č. 5/3/2003 k jednotnému postupu pri vyslaní zamestnanca na služobnú cestu za účelom vykonania miestneho zisťovania alebo daňovej kontroly, v zmysle ktorého zamestnanec vyslaný na pracovnú cestu v rámci výkonu činnosti na pracovnej ceste plní príkazy riaditeľa daňového úradu, ktorý je správcom dane miestne príslušným pre výkon daňovej kontroly. Podľa odporcu v praxi môžu nastať situácie, kedy sa javí ako vhodnejšie výkon daňovej kontroly zabezpečiť zamestnancami daňového úradu, ktorý nie je miestne príslušným správcom dane pre výkon daňovej kontroly v zmysle ustanovení zákona o správne daní. V prípade, ak na návrh daňového úradu - miestne príslušného správcu dane riaditeľ pracoviska Daňového riaditeľstva SR povolí po zvážení predložených dôvodov takýto postup, je možné vykonať daňovú kontrolu pracovníkmi vyslanými na pracovnú cestu do obvodu iného správcu dane ako je daňový úrad, ktorý je určený ako ich bežné miesto výkonu práce. Zákon o správe daní neobsahuje ustanovenia, na základe ktorých by takýmto postupom malo predchádzať vylúčenie z konania pracovníkov daňového úradu miestne príslušného na výkon daňovej kontroly. Skutočnosť, že zamestnanec vykonávajúcu daňovú kontrolu nie je organizačne začlenený pod daňový úrad miestne príslušný pre výkon daňovej kontroly neznamena, že zamestnanec postupuje pri výkone daňovej kontroly v rozpore so zákonom. Ak v danom prípade je nepochybné, že daňovú kontrolu vykonáva miestne príslušný daňový úrad, je dodržané ustanovenie § 3 ods.1 zákona o správe daní o miestnej príslušnosti. Ak zamestnanec vykonáva daňovú kontrolu na základe písomného poverenia a pri výkone tejto kontroly postupuje v súlade s ustanovením § 15 zákona o správe daní, jeho postup pri výkone daňovej kontroly nemožno považovať za protizákonný len z toho dôvodu, že nie je organizačne začlenený u miestne príslušného správcu dane. V súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR II.ÚS 118/08-61 z 10.12.2009 odporca poukázal na skutočnosť, že na viacerých miestach tohto nálezu dochádza k stotožňovaniu pojmu daňového konania s pojmom daňová kontrola, pričom poukázal na legálnu definíciu týchto pojmov obsiahnutú v ustanovení § 1a písm.c/,d/ zákona o správe daní. Z toho vyvodil záver, že názor Ústavného súdu SR je potrebné aplikovať v daňovom konaní a nie v daňovej kontrole. Týmto nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa, pretože miestne nepríslušní kontrolóri konali len v rámci daňovej kontroly, ktorá nie je daňovým konaním.

Súd v záujme hospodárnosti konania podľa § 112 ods.1 a použitia ustanovenia § 246c a § 250v ods.8 O.s.p. spojil vecí, ktoré u neho začali na spoločné konanie, pretože skutkovo spolu súvisia, pričom sa týkajú iba rôznych zdaňovacích období u toho-ktorého navrhovateľa.

Súd v konaní podľa § 250v O.s.p. rozhodol v spojených veciach podľa § 250f ods.2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania. V prejednávanych veciach bola odporcovi doručená výzva v zmysle § 250f ods.2 O.s.p. dňa 1.7.2010 a odporca podaním zo dňa 9.8.2010, ktoré podal na poštovú prepravu dňa 10.8.2010 a ktoré tunajšiemu súdu došlo dňa 12.8.2010 oznámil súdu, že okrem iného aj v predmetných veciach nesúhlasí s tým, aby súd rozhodol o veci bez nariadenia pojednávania, ale žiadal, aby súd tieto veci rozhodol na súdnom pojednávaní. Nakoľko odporca nesúhlas s prejednaním vecí bez nariadenia pojednávania prejavil až po uplynutí 15 dní od doručenia výzvy, a preto v zmysle doložky (ak sa účastník v určitej lehote nevyjadrí, predpokladá sa, že nemá námietky proti tomuto postupu súdu) nastala v predmetných veciach právna fikcia súhlasu odporcu s prejednaním vecí bez nariadenia pojednávania.

Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je upravené v ust. § 250v O.s.p. (piata hlava piatej časti O.s.p.) takto: Podľa ust. § 250v odsek

(1) Fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

(2) Orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.

(3) Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

(4) Súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250u platí rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

(5) Navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.

(6) Súd konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania.

(7) Proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

(8) Na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Súd v súlade s ustanovením § 250v ods.3 O.s.p. skúmal prípustnosť návrhu z pohľadu vyčerpania prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis a dodržania subjektívnej 30 dňovej lehoty a objektívnej ročnej lehoty na podanie návrhu. Osobitný predpis, t.j. zákon č. 511/1992 Zb. ako prostriedok nápravy v prípade nezákonného postupu správcu dane pri výkone daňovej kontroly upravuje inštitút námietky proti postupu zamestnanca správcu dane. Navrhovatelia uplatnili námietku voči postupu zamestnancov správcu dane, pričom o týchto námietkach rozhodol riaditeľ Daňového úradu Kráľovský Chlmec už uvedenými rozhodnutiami, ktorými týmto námietka nevyhovel. Navrhovatelia sa dozvedeli o nezákonnom zásahu odporcu momentom doručenia rozhodnutí riaditeľa Daňového úradu Kráľovský Chlmec o nevyhovení námietkam proti postupu zamestnancov správcu dane. Súd pritom prihliadol na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR vyjadrenú napr. v rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sžz/1/2009-36 zo dňa 18.6.2009. V tomto rozsudku Najvyšší súd SR konštatoval, „že vzhľadom na kumulatívne stanovenie podmienok prípustnosti k návrhu na konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v ustanovení § 250v ods.3 O.s.p., a to 1/ vyčerpanie prostriedkov nápravy, v ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, 2/ podanie návrhu v subjektívnej a objektívnej lehote, je nevyhnutné v zmysle článku 152 ods.4 Ústavy SR v spojení s článkom 46 ods.1 Ústavy SR vykladať tak, že obidve podmienky musia byť splnené tak, aby sa vzájomne nevylučovali“. Preto je toto ustanovenie nevyhnutné vykladať tak, že o existencii zásahu sa navrhovateľ dozvedel až dorúčením rozhodnutí o nevyhovení jeho námietkam proti postupu zamestnanca správcu dane.

Súd neakceptoval tvrdenie odporcu, že pre podanie návrhu na ochranu proti neoprávnenému zásahu nie sú splnené procesné podmienky, pretože vo veci bolo vydané rozhodnutie o nevyhovení námietkam proti postupu správcu dane, v dôsledku čoho prichádza do úvahy súdna ochrana iba formou žaloby podľa § 247 a nasl. O.s.p. Navrhovatelia si uplatnili ako prostriedok súdnej ochrany návrh pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a vydanie rozhodnutí odporcom o nevyhovení námietkam proti postupu zamestnanca správcu dane bol iba dôsledok uplatnenia prostriedku nápravy, ktorého použitie umožnil osobitný predpis.

Pri posúdení dôvodnosti návrhov súd vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR vysloveného v náleze sp.zn. IL ÚS 118/08 z 10.12.2009 (nález bol publikovaný pod č. 82/2009 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu SR):

„Podľa názoru Ústavného súdu SR súčasťou zákonom ustanoveného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne SR podľa článku 46 ods.1 Ústavy SR je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods.1 zákona o správe daní. Ak preto má dôjsť k zmene miestnej príslušnosti, musí sa tak stať iba z dôvodov uvedených v zákone a iba postupom uvedeným v zákone. Jedným z dôvodov zmeny miestnej príslušnosti je aj prípad, keď sú všetci zamestnanci správcu dane vylúčení. Správca dane koná prostredníctvom svojich zamestnancov. Z tohto pohľadu nie je podstatné, že zamestnávateľom zamestnancov správcu

dane nie je samotný správca dane, ale daňové riaditeľstvo. V končenom dôsledku to znamená, že miestne príslušným správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov“.

Uvedené právne závery sú plne akceptované aj rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok č.k. 8Sžf/7/2009 zo dňa 1.7.2010, 6Sžf/19/2010 zo dňa 16.6.2010).

Z vyjadrení odporcu zo dňa 12.7.2010 nie je zrejмый dôvod, pre ktorý odporca požiadal riaditeľa pracoviska Daňového riaditeľstva SR o povolenie zabezpečiť výkon daňovej kontroly zamestnancami daňového úradu, ktorý nie je miestne príslušným správcom dane pre výkon daňovej kontroly vo vzťahu k navrhovateľom. Súd sa iba domnieva, že týmto dôvodom mohli byť obmedzené personálne kapacity odporcu vzhľadom na vysoký počet daňových kontrol v obchodných spoločnostiach, v ktorých všetkými je konateľom Mikuláš Vareha. Dôvod tohto postupu odporcu nie je vzhľadom na uvedené právne závery v náleze Ústavného súdu SR právne významný. Podľa citovaného nálezu Ústavného súdu SR riaditeľ Daňového úradu Kráľovský Chlmec nebol oprávnený bez zmeny miestnej príslušnosti poveriť zamestnancov iných daňových úradov výkonom daňovej kontroly u navrhovateľov. Tým, že daňovú kontrolu u navrhovateľov vykonávali zamestnanci, ktorí nie sú organizačne začlenení u miestne príslušného správcu dane, došlo k porušeniu práva žalobcu na inú právnu ochranu na inom orgáne SR v zmysle článku 46 ods.1 Ústavy SR.

Vzhľadom na záver Ústavného súdu SR, podľa ktorého totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je daná aj totožnosťou jeho zamestnancov, čo riaditeľ Daňového úradu Kráľovský Chlmec nerespektoval, je potrebné konštatovať, že daňová kontrola u navrhovateľov bola realizovaná v rozpore so zákonom. Napokon súd dodáva, že námietka odporcu o možnosti aplikovania právneho názoru Ústavného súdu SR v zmysle jeho nálezu sp.zn. II. ÚS 118/08 z 10.12.2009 iba v daňovom konaní a nie v rámci daňovej kontroly, je nedôvodná, pretože Ústavný súd SR v citovanom náleze vyslovil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods.1 a ods.2 Ústavy SR práve vo vzťahu ku daňovej kontrole.

Z uvedených dôvodov preto súd návrhom navrhovateľov v 1. rade až 5. rade vyhovel a v súlade s ustanovením § 250v ods.4 O.s.p. a zakázal odporcovi pokračovať vo výkone daňových kontrol na zistenie oprávnenosti nároku navrhovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október až december 2009 a január 2010 na základe poverení na výkon kontroly č.738/320/5821/2010/Var zo dňa 22.3.2010, č.738/320/2213/2010/Var zo dňa 5.2.2010, č.738/320/21433/2009/Mot zo dňa 3.12.2009, č.738/320/21661/09/Nov zo dňa 7.12.2009, č.738/320/3606/2010/Hvi zo dňa 23.2.2010, č.738/320/21525/09/Her zo dňa 4.12.2009, č.738/320/21437/2009/Hro zo dňa 3.12.2009 a č.738/320/3179/2010/KOV zo dňa 17.2.2010 po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

Úspešným navrhovateľom súd v súlade s ust. § 250v ods.5 O.s.p., podľa § 250k ods.1 O.s.p., za použitia ust. § 250v ods.8 O.s.p. priznal právo na náhradu trov konania v sume 968,24 eur, ktoré trovy pozostávajú z odmeny za poskytovanie právnych služieb podľa vyhl.č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Podľa ust. § 13 ods.3 citovanej vyhlášky pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia citovanej vyhlášky súd navrhovateľom, ktorých zastupoval ten istý advokát, preto patrí odmena za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby) v sume 240,46 eur (§ 11 ods.4 citovanej vyhlášky) a nakoľko v danom prípade boli ďalšie návrhy ostatných navrhovateľov v 1. až 5. rade spojené a v zmysle § 13 ods.3 citovanej vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou pri spojení viacerých vecí sa zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach, súd priznal navrhovateľom odmenu v spojených veciach v sume 561,07 eur, to znamená spolu odmena advokáta navrhovateľov činí sumu 801,53 eur. Nakoľko advokát navrhovateľov je platiteľ dane z pridanej hodnoty, priznal mu súd aj uplatnenú daň z pridanej hodnoty vo výške 19 % zo sumy uplatnenej odmeny 801,53 eur, ktorá činí 19 % z odmeny, to znamená sumu 152,29 eur v zmysle § 18 ods.3 citovanej vyhlášky. Advokátovi patrí taktiež režijný paušál za dva úkony právnej služby à 7,21 eur, spolu 14,42 eur. Celková priznaná suma náhrady trov právneho zastúpenia tak činí sumu 968,24 eur, ktoré je povinný odporca zaplatiť advokátovi navrhovateľov do 8 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti výroku tohto rozsudku vo veci samej a proti výroku rozsudku o spojení vecí opravný prostriedok nie je prípustný (§ 202 ods. 3 písm. a/, § 250v ods.7 a § 246c ods.1 O.s.p.).

Proti výroku o trovách konania je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach, a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

V Košiciach 9. septembra 2010

JUDr. Milan Konček
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Darina Náhla